Pasakos pagal M. K. Čiurlionio paveikslus

Pilis ir Karalių pasaka

Matas (9a klasė)

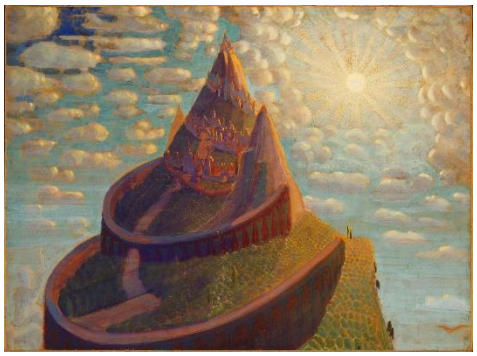

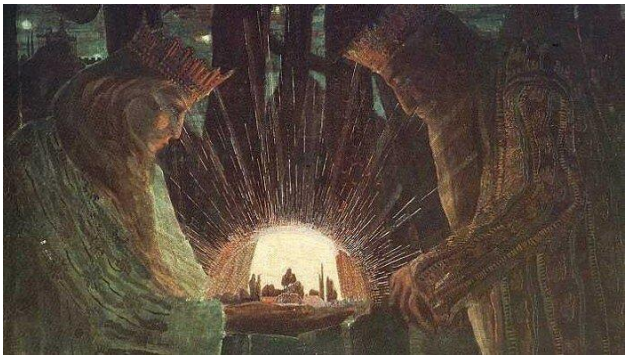

Išėjau pasivaikščioti į nuostabų mišką, jau vakarėjo, oras nuostabus, čiulbėjo paukščiai.

Žengiant vis gylin į miško tankmę, pasidarė šiek tiek nejauku, paukščių čiulbėjimas slopo, vis girdėjosi tyliau ir tyliau.

Per kūną pradėjo bėgioti šiurpuliukai. Ir staiga nušvito- pasimatė aukštas įdomus kalnas.

Kuo artyn, tuo keisčiau jis atrodė, galima buvo įžvelgti pačioje viršūnėje pilį. Labai pasidarė smalsu, kokia ten pilis, kas joje gyvena.

Iš lėto pradėjau judėti kalno link, dangus vis darėsi gražesnis, saulutė nors ir labai nešildė, bet linksmai švietė. Pasidarė ramu, gera, pasijaučiau lyg eičiau namo, keista...

Grįžo paukščiai ir vėl suskambo jų čiulbesys, šypsojosi net gėlės bei drugeliai... kilau vis aukštyn ir aukštyn, nejausdamas nei nuovargio - nieko. Ir priėjau - pilis išdidi, paprasta, matosi, kad labai jauki. Drąsiai atvėriau duris ir pamačiau... pastebėjau salės gilumoje, mažoje šviesoje kažką stovint. Nejauku, bet smalsu.

Lėtai artėjau ir pamačiau du karalius, jie tikrai, tikrai buvo karaliai!!! Karališka laikysena, karališki apdarai, jie atsisuko į mane, pažiūrėjo, nusišypsojo, bet nieko nesakė. Girdėjosi tik šnabždesys. Kai priartėjau, pamačiau, kad jie turi skritulį, kuris skleidė paslaptingą šviesą ir šilumą. Aš supratau, kad tai ne paprasti karaliai – tai burtininkai. Jie žvelgė iš viršaus į žemę, stebėjo žmones, mačiau, savo kiemą, šeimą, draugus. Iš šono matosi, kas vyksta negerai, kas gerai, jie padeda žmonijai išvengti pykčio, karų, ligų, gamtos stichijų, bet, kaip matome, net karaliai ne visagaliai, turime ir mes prisidėti prie gėrio, nes vien karaliai visko nenuveiks.

Būtis

Justina (9a klasė)

Kartą, nuostabaus grožio laukuose, kur žydi įvairių spalvų gėlės, banguoja smilgos, užsimezgė gyvybė. Ta gyvybė buvo ne nauja augalo rūšis ar koks gyvūnas. Ne, tai buvo nepaprastas kūrinys. Tiek dangus, tiek žemė, tiek vanduo nesuprato kas tai. Visaip stengėsi atrasti sąsajų su aplinka: ar tai nauja žolė? O gal netyčia koks pasiklydęs debesis nusileido į žemę? Bet ar taip gali būti? Kilo begalės klausimų, abejonių. Niekas nesuprato, kas čia įvyko...

Visi - gyvosios ir negyvosios gamtos dariniai spėliojo. Bet atsakymo, taip ir nerado... Ta gyvybė buvo kitokia, ji augo iš lėto, todėl, teorija, jog tai galėjo būti koks gyvūnas, buvo iškart atmesta. Taip pat ji neturėjo šaknų, todėl antra hipotezė, jog tai augalas, vėlgi buvo atmesta. Po kiek laiko nebeliko jokių dvejonių, buvo aišku- tai kažkas neįprasto, tuo pačiu labai užburiančio ir kerinčio. Tačiau, atsirado tokių padarų, kuriems kilo panikos priepuoliai. Jie bijojo būti pamiršti, nebeįdomūs, nebe tokie gražūs, žvilgantys, jie bijojo to naujo atradimo. Stengėsi visus įspėti, kad tai pavojinga, reikia sunaikinti. O vienas pasipiktinęs hipopotamas visiems paskelbė:

-Mes turime tai, ką Jūs visi vadinate ,,nuostaba", praryti!

-Taip, taip, išsirikiuokime ir pulkime, mūsų daug, o tas kraupus padaras tik vienas,- hipopotamui pritarė, didelis afrikinis buivolas.

-Ne, kaip Jūs drįstate, jokiu būdu negalima naikinti, tai kas yra čia, Žemėje sukurta ir atrasta! Mes privalome išsiaiškinti tiesą bei padėti šiam naujam kūriniui, juk jis visai vienas,- liūdnai argumentavo alpakos, kurios šildė gyvybę.

Kilo sąmyšis, vieni stojo į plėšriųjų gyvūnų gretas, kiti į augalėdžių gretas. Taip gyvūnai pasaulyje pasiskirstė į skirtingas grupes. Todėl dėl nesutarimų gausos, turėjo prasidėti mūšis.

Mėsėdžiai gyvūnai buvo ypatingai rūstūs ir negailestingi, puolė, žudė, kiek galėjo, svarbiausias jų tikslas buvo- sunaikinti naują kūrinį. O augalėdžiai gynėsi, augalai stojo į kovą, medžiai kirto šaknimis, krūmai šakomis, bet niekaip nepajėgė atlaikyti. Ir jau rodėsi, jog gyvybei tikrai ateis galas, bet iš dangaus mėlynės atskrido nepažįstamas, ilgų, plačių bei galingų sparnų paukštis, šiais laikais mes jį vadiname ereliu. Nieko nelaukęs, niekam nesipriešinęs, jis čiupo gyvybę ir nusinešė toli toli, už visų kalnų, už visų ežerų, ten kur nėra jokių pabaisų, o tik nuostabi Motulė gamta.

Erelis vardu, Gyvenimas, rūpinosi gyvybe, jis vienintelis suprato kas tai yra ir praminė homo sapiens. O homo sapiens, augo, gražėjo, tobulėjo ir gyveno tarp žvilgančių sodų, tarp spindinčių žvaigždžių, tarp nepaprasto kvapo ir struktūros gėlių. Ta gyvybė, homo sapiens, gyveno dar labai ilgai ir kažkur toli pasaulio pakrašty.

Homo sapiens, tapo žmogumi. Tik tas žmogus buvo ne toks kaip šiuolaikinis, jis gerbė ir rūpinosi gamta, todėl save padalijo į visas pasaulio sferas ir dabar gyvena kiekviename iš mūsų, tik mes tą gyvybę, turime atrasti.

Karalių pasaka

Vanesa (9b klasė)

Vieną kartą, labai labai seniai, mažame kaimelyje gyveno vyras, jis neturėjo, nei žmonos, nei vaikų, jo tėvai buvo mirę jau seniai, draugas nuo sunkios ligos taip pat mirė. Jis jautėsi vienišas, pyko ant visų, likęs vienas, jautė nepykantą visiems kaimelio žmonėms, kurie buvo laimingi, turėjo šeimas ir jų gyvenimas atrodė gražus. Vieną dieną, karštą vasaros popietę, dirbdamas laukuose jis nusprendė nueiti į smuklę

pailsėti. Nuėjęs jis išgirdo, kaip kaimelio gyventojai jį apkalbinėja, nors jis ir atrodo piktas, bet nėra blogos širdies žmogus, išgirdęs kalbas, kurios jį labai įskaudino, kaimo vienišius sugalvojo išvykti iš kaimelio svetur laimės ieškoti. Keliaudamas jis sutiko, daug linksmų žmonių.

Su vienu pagyvenusiu vyriškiu jis atsisėdęs ant kelmo kalbėjo:

-Žinai, senoli, aš neturiu nei šeimos, nei tėvų ir net draugų neturiu,- liūdnai pasakojo vienišius.

-Nekaltink nei savęs, nei kitų, karaliai skiria išbandymus, tokius, kuriuos tik tu gali ištvert.- senolis ramiai atsakė.

-Bet ar su visam aš liksiu vienas?- liūdnai paklausė vienišius.

-O tu pabandyk paprašyt karalių, kad jie tau laimės daugiau suteiktų, tik nepamiršk- turi nuoširdžiai jų prašyti ir tikėti jais, -su šypsena veide, atsisveikindamas senolis tarė.

Vienišius netikėjo karaliais, juk jie atėmė viską, ką jis turėjo brangiausio. Bet vis tiek sėdėdamas ant kelmo sumanė paprašyti.

Keliavo vienišius laimės ieškoti ir netikėtai jis iš nuostabos nušvito, prie ežerėlio laukuose pamatęs gražią merginą, kurią įsimylėjo iš pirmo žvilgsnio. Jį pamačiusi mergina taip pat susižavėjo keliauninku. Jos kaimelyje jie apsigyveno kartu ir po metų jiems gimė nuostabi dukrytė, kurią pavadino Karalaite.

Vienišius visą likusį gyvenimą buvo laimingas, turėdamas nuostabią šeimą ir buvo dėkingas pasaulio karaliams, kurie suteikė tokią nuostabią dovaną.

Pilis
Karalių pasaka

Žilvinas (9b klasė)

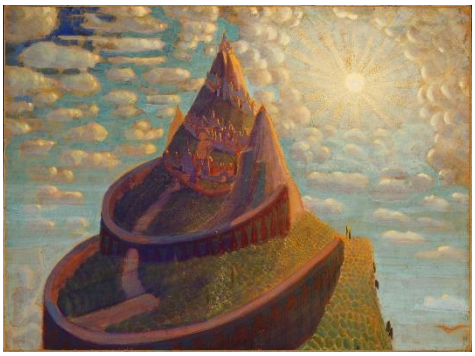

Kartą mažoje karalystėje gyveno karalius Garbildas ir Karalienė Šhatrija, jie buvo įsikūrę labai aukštoje pilyje. Turėjo jie savo armiją, daug turtų ir žemių. Gyveno ramiai ir taikiai - santarvėje, ramybėje ir harmonijoje. Bet vieną dieną jų karalystę užpuolė priešai, kurių buvo du kartus daugiau

nei karaliaus Garbildo kariaunos. Ta kita armija norėjo sunaikinti Garbildo karalystę, bet jis nepasidavė ir išsitraukęs kalaviją tarė savo žmonėms:

- Ginkime savo gimtąją žemę! Nepaklyskim šiandienos tamsiose giriose, nes mūsų šviesa yra ten, kur ji degė per amžius. Ją perdavė mums mūsų protėviai - šiandien mes visi esame karaliai ir ginsime savo Tėvynę!

Ir štai karalienės rankose įsižiebė stebuklinga šviesa, kuri apšvietė visą šalį – Tikėjimu, Viltim ir Meile...

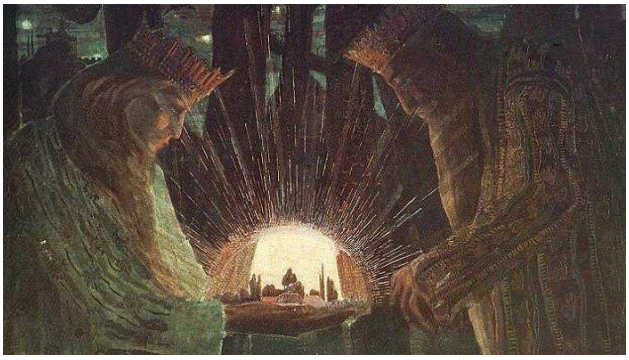

Tą šviesą pamatė žmonės susirinko iš visų karalystės kampelių į karaliaus pilį ginti savo gimtąją žemę nuo priešų. Ir susirinko didžiulė armija, kuri skaičiumi viršijo priešą.

Pilis buvo apstatyta labai didele rąstų siena ir ant tos sienos budėjo apie 50 kareivių. Karalius greitai surengė pasitarimą su aukščiausiais kariuomenės vadais ir nutarė, kad geriausia būtų priešus apsupti. Kita armija buvo jau prie pagrindinių vartų... O buvo dar vieni vartai kitame pilies gale. Garbildo armija išsmuko pro galinius vartus ir pasiskirstė po lygiai į abi puses.

Pradėjo jie sėlinti per miškus, upes ir ežerus, kol užėmė tinkamas pozicijas. Priešo armija jau pradėjo deginti pagrindinius vartus ir staiga juos apsupo ir puolė Garbildo armija. Priešas pamatęs, kad yra labai negera jų pozicija, nutarė atsitraukti. Tačiau nenorėjo taip lengvai pasiduoti. Jie sėdėjo visą naktį, tarėsi, kaip būtų geriau ir nutarė, jog geriausia būtų pilį užimti iš pasalų naktį. Jie tyliai prisėlino prie Garbildo pilies ir padegė pagrindinius vartus. Viršuje esantys apsauginiai buvo labai smarkiai įmigę ir neužuodė degančių vartų. Kai vartai baigė sudegti, priešo armija staiga įsiveržė į pilį.

Ir staiga vėl per visą dangų nušvito stebuklinga šviesa, kuri sutelkė visus Garbildo karalystės žmones kovai ir jie visi kaip vienas stojo ginti pilies ir kartu savo karalystės.

Priešas buvo išvarytas ir daugiau niekada nebegrįžo. Nuo to laiko karalystėje viešpatavo taika ir ramybė.

Nedidelės šalies stiprybė slypi žmonių vienybėje, meilėje savo žemei, savo dangui, savo kalbai, savo vaikams.